

Św. Stanisław Kostka

Urodził się w Rostkowie koło Przasnysza w 1550 roku jako syn kasztelana zakroczymskiego Jana Kostki. W wieku 14 lat został wysłany razem z bratem Pawłem na studia do Wiednia. Od dzieciństwa głęboko religijny, miłujący cnotę skromności i stroniący od zabaw i rozrywek podczas studiów doskonalił się duchowo. Tradycja utrzymuje, że podczas choroby objawiła mu się Matka Boża. Od tego momentu Stanisław dążył do poświęcenia się na służbę Bogu. Napotkał jednak na sprzeciw rodziny, która widziała go raczej na urzędach i godnościach świeckich. W 1567 roku uciekł w przebraniu żebraka do Rzymu, gdzie św. Franciszek Borgiasz przyjął go do nowicjatu jezuitów. Tu Stanisław zyskał sobie opinię świętego młodzieńca. Żył w ustawicznym zjednoczeniu z Bogiem, jego dewizą był program świętości. Często mówił „Do wyższych rzeczy jestem stworzony”. W nowicjacie zachorował na malarię. Na krótko przed śmiercią, która nastąpiła 14 sierpnia 1568 roku, powiedział do zgromadzonych przy jego łóżku zakonników, że widzi Matkę Bożą i aniołów przychodzących po niego. Od momentu śmierci wierzono powszechnie, że dla nieba narodził się nowy święty. Kiedy dwa lata później otworzono grób św. Stanisława, znaleziono w nim nietknięte ciało. Papież Klemens X w 1674 roku ogłosił św. Stanisława jednym z głównych patronów Polski i Litwy. Kanonizowany w roku 1726 przez papieża Benedykta XIII.

